

(1930 -)

MUHAMMED ALİ ÖZTÜRK

Bediüzzaman hazretlerini 1957 yılında iki defa Isparta'da ziyaret eden Elazığ/Palulu Muhammed Ali Öztürk hocamız, ilerlemiş yaşına rağmen fevkalade hafızası, zekâsı ve konuşması ile bizleri hayretler içinde bıraktı. Bin Barekallah, bin Maşallah dedik... Hocamızın anlattığı hatıralar çok kıymetli. Hz. Üstad'la uzunca sohbetleri var, rahat bir şekilde Üstad'a muhatap olmuş, fitratındaki cevvaliyet bu konuşmalara da yansımış. Muhammed Ali Öztürk kendi köyünde 25 sene fahri imamlık yapmış, talebe okutmuş, hayran olduğu Risale-i Nur'u temsilat yolu ile muhtaçlara okumuş, anlatmış. Said Nursi hazretleri, bu vazifeleri, kendisini ziyaret ettiği gün benim vekilim olarak sen bunları yap diye kendisine tevdi etmiş zaten.

Hocamızın, aynı zamanda hemşerisi olan Risale-i Nur'un birinci talebesi Hulusi Yahyagil ağabeyle de yakın münasebetleri var. Üstad'ın ziyaretine onun yazdığı kartla gitmiş. Muhammed hocamız yine hemşerisi olan ülkemizin yetiştirdiği mümtaz âlimlerden merhum Mehmed Emin Er hoca efendinin de medrese talebesidir. Onunla ilgili çok kıymetli hizmet hatıraları var. Kamera çözümlerini yapıp yazdıktan sonra, kendisini telefonla birkaç kere arayıp, hatıralarının tashihini yaptırdım.

Muhammed Ali Öztürk Anlatıyor:

İlim Elazığ (aziz şehir), ilçem Palu, köyüm eski adıyla Hun köyü yeni adıyla Beyhan. Babam Molla Hüseyin, annem Ayşe, onların deyişine göre 1930'da dünyaya gelmişim. Şimdi 90 yaşındayım, bastonsuz geziyorum, elimde nacak odun da kırıyorum.

Ben 15 yaşına gelince Silvan'a, Diyarbakır'a, Şırnak'a, Batman'a, Maraş'a, Kayseri'ye olmak üzere medrese tahsiline çıktım. Daha çıkmadan Osmanlıca yazıyordum, çok meraklıydım. Fakat 1957'de babamın vefatıyla İcazet alamadan tahlisim yarım kaldı. İcazet alamadım ama 1957'de Üstad'ın yanından döndükten sonra, köylümüz Muhammed Yılmaz: "Hocam gözlerin aydın, Üstad'ı görmüşsün, sana 'okuduğunu okut' demiş, biz de medrese hazırlamışız, seni bekliyoruz" dedi. Ben de Üstad'ın emrini kabul ettim, köyüm Beyhan'da 25 sene fahri imamlık yaptım, Kur'an okuttum.

Bediüzzaman hazretlerine iki ziyaretim var. İlk ziyaretim 1957'nin 5. ayında, bir cumartesi günü, ikinci vaktinde Isparta'da oldu. Üstad'ın odasına girerken saate baktım, çıkarken baktım 40 dakika. İkincisi de beş ay fasıladan sonra aynı sene içinde 11. ayda yine günlerden cumartesi dört kişi ile ikinci vaktinde oldu; 10 dakika görüştük, adam başı onar dakika yine kırk dakika eder, tevafuk var burada. 1957, 1957 ikinci tevafuk. Cumartesi, cumartesi üçüncü tevafuk. İkinci vakti ikinci vakti dördüncü tevafuk. Isparta, Isparta beşinci tevafuk... 1963 yılında bir kardeşimizin evlenme niyeti münasebetiyle Konya'ya gitmiştim, oradan Isparta'ya geçtim. Üstad yok tabi, dünyadan göçmüş... Hüsrev ağabeye bir gün misafir oldum, arkasında beş vakit namaz kıldım.

ZAMAN GELECEK RİSALE-İ NUR DÜNYAYA HÂKİM OLACAK

Bizim köye yakın Güllüce köyünden bakır madeni için Diyarbakır'a gidenler vardı, onlar Beyhan'a geldiler. Babam onlara iş durumunu sordu. Dediler ki: "Hocam sen bırak bakır madenini, orada Yüzbaşı Mehmed Kayalar var, herkese bağıyor, 'kurtuluş isteyen Bediüzzaman'ın dergâhına gelsin' diyor." Babam sordu: "Bediüzzaman kimdir?" Dediler: "Siz onu bilmezsiniz, onu bilenler bilir." "Peki, bu adam ne yapmış?", "Bu adam Kur'an tefsiri yazmış. Bu tefsir bir çekirdek, bir asıl, bir astar, bir köşk olacak, zaman gelecek Risale-i Nur dünyayı kaplayacak edecek, hâkim olacak, Ahırzaman Mehdi'sinin bir kanunu, bir prensibi olacak."

Bu Diyarbakır'dan gelenler Üstad hazretlerini böyle anlatırlarken, babam "Allah!" diye bağırdı."Vallahi bu Ahırzaman adamıdır" dedi. Sordum: "Baba Ahırzaman adamı kimdir, biz

Ahırzaman adamı değil miyiz?" Babam: "Ahırzaman adamı, Hz. Muhammed (asv) ile çok peygamberin, çok kanaat ehlinin müjdelediği, beklenen zattır" dedi.

Ben bu şekilde ilk defa Bediüzzaman ismini duymuş oldum. O zaman daha 14 yaşındayım, bir sene sonra medrese tahsili için Silvan'a gideceğim. Bu konuşmalar benim kalbime girdi, yerleşti. Zaman su gibi akıyor, yaşım 27 oldu, daha bekârim. Sene 1957. Beş tane soru hazırladım, Bediüzzaman'a bunları soruversen, bir cevap alıversen, elini öpüversen, gözümle onu görüversen diye heyecanla hazırlanmaya başladım.

HOCAM MEHMED EMİN ER BEDIÜZZAMAN'IN ZİYARETİNE GİTTİ GELDİ

Beni Diyarbakır'da okutan Muhammed Emin Er hoca, 103 yaşında vefat etti. Eski Diyanet İşleri Başkanı Mehmed Görmez de onun talebesidir. Bu zat Diyarbakır'ın Çınar kazasına bağlı Sergeleyen köyünde imamlık yapıyordu. Bana: "Gel cumayı kıldır, ben Bediüzzaman hazretlerinin yanına gidiyorum. Geldikten sonra bir büyüğün nasıl ziyaret edileceğini, ziyaret adabını anlatacağım" dedi. Beni vekâleten yerine bıraktı. **Sene** 1954

Hocam gitti geldi. Dedi ki: "Evela ben Diyarbakır'dan Isparta'ya, Isparta'dan tekrar Diyarbakır'a 85 kuruş bir yiyecek gittim, geldim." Dedim: "Sen Çermik'in Hasno köyünden Zülfikar ağanın oğlusun, sen hanedansın, misafirperversin, bu kadar az yiyecek nasıl gittin geldin?" Dedi: "Oğlum, tok karın insanı büyüklerin feyzinden mahrum bırakır. Bir ekme aldım, bir çay on kuruş, 15 kuruş peynir. Diyarbakır'da o ekmeği kuruttum, çayda ıslatarak yedim, onunla iktifa ettim ki Bediüzzaman gibi bir zatın feyzini alabileyim."

Hocam bana misal olarak dedi ki: "Ramazan ayı açlık ayıdır. Bak Kur'an açlık ayında nazil oldu. Kur'andan en fazla feyiz ve bereket, kendini aç bırakmakla alınır. Üstad hazretlerinin de hayatı hep böyle açlıkla geçmiştir. Onun için herkesin anlayabileceği şekilde Kur'anın tefsiri olan Risale-i Nur ona nasip oldu. Hatta: 'Ben de onun talebesiyim, ben de sizin gibi talebeyim, ama bana yazdırıldı' diyor"

Sonra hocam dedi ki: "Üstad'ı karyola üzerinde yatakta bağdaş kurmuş, yorganı dizlerine çekmiş vaziyette gördüm. Elini öptüm. Bana: "Sen nerelisin?" dedi. "Ben Diyarbakır'ın Çermik kazasındanım, Diyarbakır'ın Çınar kazasının bir köyünde imam hatiplik yapıyorum" dedim. Sonra sordum: "Üstad'ım efendim, ben imametlik mukabilinde maaş almak istemiyorum, nasıl yapayım?" Bana dedi ki: "Maaş alma, zekât al." Sonra dedi: "ister zekât al, ister bağış, bana kalırsa bağış da alma yalnız zekâtla yetin, ilim okut, ders okut." Eskiden köylerde zekât veriliyordu. Köylü zekâtı topluyor, üçte birini veya yarısını hocaya veriyordu. O zamanlarda devlet maaşı yoktu imamlara, halk toplayıp veriyordu.

Sonradan epey bir zaman sonra hocamla tekrar görüştüğümde gülümseyerek dedim ki: "Seyda Efendi, hani sen maaş almayacaktın, şimdi kadrolu olmuştun? Dedi: "Vallahi ben bunu ne Cizreli Şeyh Seyda'ya, ne de Üstad'a söyledim. Söylersem belki onlar yok diyecekler, ben de bu söze karşı maaş alırsam, mesuliyet vardır." Bunu bana üzülerek söyledi ama.

Sonra Mehmed Emin Er hocam dedi ki: "Üstad'ı gördüm onun dilini, Türkçesini iyi dinledim. Türkçesi zayıf, zor anlaşılıyor. Ama Risale-i Nur'u dinlerken, Suphanallah üniversite bitiren bir insan bile böyle konuşamaz, o kadar fasih ve beliğ."

Hocam bana bir misal daha verdi. Dedi ki: "Hz. Muhammed (asv) okumamış, mektep bitirmemiş. Allah sırf ona Cibril-i Emin vasıtasıyla iki sefer üst üste Oku, Oku demiş. Hz. Âdem'e de, bütün esmayı söyle demiş. Öyle okumuş oluverdi ki; Kur'an Tevrat, İncil, Zebur; gözüyle avuçlarına bakarcasına öyle okumuş ki... İnsanlar O'nun huzur-u âlisinde geliyorlardı, O'nun gibi fasih konuşamıyorlardı. En büyük fasih Hz. Muhammed'tir." Bu dersi de hocamdan almış oldum.

Bediüzzaman hazretlerini 1954 yılında ziyaret eden Mehmed Emin Er hocaefendi Adalet Bakanı Abdülhamit Gül'ün dedesidir.

NOT: Çok sayıda eseri olan, sayısız talebe okutan büyük İslam âlimi Mehmed Emin Er hoca, Said Nursi Hazretleri ile 1954 yılında Isparta'da görüşmüştür. 1914 Diyarbakır Çermik doğumlu olan hocafendi, 27 Haziran 2013 tarihinde Ankara'da vefat etti.

Cenaze namazını kıldıran Diyanet İşleri Başkanı Görmez: "İslam âlemi, yüzlerce talebe yetiştirmiş, yüzlerce eser vermiş, çok saygıdeğer bir hoca efendisini kaybetmiştir. Ben de şahsen 11 yaşından itibaren kendisinden çok fazla şey öğrendiğim, ilminden, irfanından hayatım boyunca istifade ettiğim bir hocamı, bir baba dostunu, babamın hocasını kaybetmiş bulunuyoruz." Şeklinde bir konuşma yapmıştır.

HULUSİ AĞABEY ÖNCE GİTME DEDİ AMA

Isparta'ya gitmeden önce bir de büyüklerimden Albay Hacı Hulusi ağabeye (Elazığ'a) gittim. Dedim: "Beni Üstad'ın yanına gönderseniz olmaz mı?" "Bu kritik zamanda sen gitme" dedi. Ben kritik zamanın ne demek bilmiyorum. Dedim: "Efendi hazretleri, benim için fırsat bugündür, eğer bugün gitmezsem; Üstad ihtiyardır, benden önce ölecek diyemem, ben bu fani baş gözü ile Üstad'ı göremeden ölürsem Üstad'tan mahrum kalmış olmaz mıyım, sizler Üstad'la çok görüştünüz." Hulusi Ağabey o zaman gülümseyerek dedi ki: "Kardeşim, maşallah sen Allah'tan istemesini biliyorsun." Bana bayram kartı gibi bir kart yazdı, kartta üç başlıkta üç adam var; Hüsrev Bey, Nuri Benli, Rüşdü Çakın. Kartta, "Üstad'ım bir talebeni gönderiyorum, kabul etmenizi istirham ediyorum" yazıyordu.

Hulusi ağabeyden Üstad Bediüzzaman'a yazdığı kartı aldım, Elazığ tren istasyonuna gittim. Ama kıyafetimi değiştirdim; şalvar yok, cep saati yok, baş açık. Çünkü 1957'de Demokrat Parti günüydü ama muhalefet İsmet Paşa gibi bir zalimin elindeydi, Üstad daima tarassut altında... Isparta'ya vardım, Rüşdü Çakın ağabeyi gördüm, kartı verdim. Bir müddet bekledikten sonra masanın bir tarafında ben, bir tarafında o, ama gözler yumuk, dalgın bir vaziyette. Birdenbire bana dedi ki: "Gel, gidelim." Hemen kalktık, gittik.

ÜSTADIM, NASIL YAPALIM DA İMANIMIZI KURTARABİLELİM

Gittik Üstad'ın kaldığı eve, iki katlı ahşap bir bina. Yukarı kata çıktık, Rüşdü ağabeyin elinde Hulusi ağabeyin yazdığı kart var, o önde, ben arkadayım. Kartı nasıl verdi bilemiyorum, Üstad kartı okudu. Ben ayaktaım, Rüşdü Bey oturdu. Günlerden cumartesi, vakitlerden ikindi, şöyle yan eğilerek baktım bir ezani saat var. 10'a 10 var, yani akşam namazına iki saat on dakika vakit var. Üstad dedi: "Oğlum, bu kritik zamanda niye geldin?" Allah Allah aynı sözü Hacı Hulusi Bey de söylemişti. Şimdi desem bu kritik zamanda ziyaretinize geldim hoşuna gitmeyecek, ellerinizi öpmeye geldim desem hoşuna gitmeyecek, bir dua istemeye geldim desem hoşuna gitmeyecek. Ayakta, esas duruştayım. Dedim: "Üstad'ım efendim, evvela bu dehşetli asırda, maddi manevi bütün düşmanların hücumu karşısında nasıl yapalım da imanımızı kurtarabilelim?"

Hazırlamış olduğum beş sorudan birincisi buydu. Üstad dedi ki: "Risale-i Nur'u okumadın mı?" "Üstad'ım efendim okudumsa da, yanımda pek az eser bulunduğundan, o azıcık eserlerle müşkülâtımı halledecek duruma gelemedim, ben müracaat etmeye geldim, mecbur kaldım" dedim. Ziyaret etme, el öpme, dua isteme demedim. Yüzüme bakıp nerdeyse gülümseyecek gibi, "Sende hangi risaleler var?" dedi. "Eşref Edip beyin kısaca kaleme almış olduğu Üstad'ımızın Tarihçe-i Hayatı ile Asa-yı Mûsa ve Zülfikar mecmuaları var" dedim. "Kardeşim o eserler senin her müşkülâtını halleder" dedi. Hani Üstad Asâ-yı Mûsa ve Zülfikar için birini hocalara, birini muallimlere tavsiye ediyor ya...

Üstad bana ikide bir oturmamı söylüyor, oturmadım. Bir daha söyledi, oturmamı. Bir daha söyledi, oturdum. Oturunca dedi ki: "Ben üç şeyden men edilmişim; el öptürmekten, ekmek yemekten, - yemek demedi ekmek dedi-, bir de konuşmaktan." Eyvah dedim, demek ki bu kadarmış, bana beş dakika konuşacak, nasıl izin verecek, git mi diyecek yahut gidebilirsin mi diyecek, bunu beklerken Üstad konuşmaya daldı. Ama nasıl konuşuyor, benim anlayabileceğim şekilde konuşuyor. Ben de eğilmişim, elim dizimde öyle bir huzur yapmışım ki kendimden geçmişim. Yalnız Üstad'ı görüyorum, yalnız sesini işitiyorum, o kadar.

BAŞI AÇIK GEZMEK CAİZ Mİ?

Böyle huzurlu bir ortamda benim bütün sorularıma cevap verdi Üstad hazretleri. Bir tanesi şu: "Ben başı açık geziyorum, köy imamıyım, beni ayıplıyorlar. Şapka vursam (giysem) risale müsaade etmiyor, takke vursam kanun müsaade etmiyor, başı açık gezersem ayıplıyorlar. Bediüzzaman dedi ki: "Bir grup üniversite talebesi yanıma geldi. Dediler ki: "Başımıza şapka koymak istemiyoruz, takkeyi kanun müsaade etmiyor. Baş açık gezersek, yazın yaz nezlesine tutulup burunlarımız kanayacak, kışın da kış nezlesine tutulacağız, burunlarımız akacak." Ben onlara dedim ki: "Evlatlarım, bizim ecdadımız Kur'an uğrunda kafalarındaki beyinlerini ve damarlarındaki kanlarını

akıtmışken, bizim yazın kışın bir nezleye tutulmamız nedir ki, buna karşı hiç kalır." Bu sorunun da cevabını almış oldum.

BİLDİĞİNİ ÖĞRETİRSEN, ALLAH SENİN BİLMEDİĞİNİ SANA BİLDİREBİLİR

Üstad'ımız üçüncü soruma, daha sormadan, soracağım diye kalbimden geçiriyorken cevap verdi. Diyecektim: "Babam ölmüş, ev sıkleti (geçim derdi) başıma çöktü, medrese tahsil hayatımdan mahrum kaldım." Bu hususta nasıl yapacağımı soracağım, kalbimden geçiyor. Dedi ki: "Eğer bildiğini öğretirsen, Allah senin bilmediğini sana bildirebilir. Bilmediğini bildirir demiyor, bilmediğini bildirebilir diyor. Buradan yine bir pencere açıldığını, vakta ki geldim Palu'ya, köylümüz Mehmet Yılmaz: "Üstad sana okutmaya mecbur kılmış, biz de medreseyi hazırlamışız seni bekliyoruz" deyince anladım. İşte büyüklerin hali bu...

TEMSİLAT YOLU İLE RİSALE-İ NUR HAKİKATLERİNİ MİLLETE ANLAT

Kalbime geliyor ki; Üstad acaba beni kabul etti mi? Bu çok mühim benim için. Döndüğümde soracaklar, "Üstad seni kabul etti mi?" Dedi ki: "Bu sırada ziyaretçileri kabul etme durumunda değilim, fakat Risale-i Nur'un kahramanı olan Hulusi kardeşimizin gönderdiğini biz de kabul ettik." Sonra dedi ki: "Şarkın milleti Risale-i Nur'un dilinden anlayamayabilir, sen vekilimsin, temsilat yolu ile Risale-i Nur hakikatlerini millete anlat. Hulusi kardeşimizin şahsında umum şark halkına selam ediyorum." Hemen ayağa kalktım, iki elini tuttum, benim ellerim onun iki eli arasında sanki küçüldü kayboldu. Burada bir sır daha var, anlatacağım. Elini bir öptüm çekmedi, bir daha öptüm çekmedi, üçüncüde o çekti ben öptüm, üç defa. O da benim anlımın ortasından değil, gözümün üzerinden anlımı öptü. Üç aya kadar benim gece olsun, gündüz olsun uykularımdan uyandığım zaman, o hararet kendini belli ediyordu.

EDEP EMRİN FEVKİNDEDİR

Dışarı çıkınca beni Üstad'a getiren Rüşdü Çakın ağabey, beni sorguya çekti. Dedi: "Üstad üç kere oturmanı söyledi, niye oturmadın?" Dedim: "Hz. Peygamber, camiye sağ ayakla gelirken esselamü aleyküm ile içeriye girerdi. O anda bütün cemaat ayağa kalkmış; iki eliyle oturur, oturur diyor, onlar oturmuyorlar. Peki, o emir veriyor, oturur diyor, niye emrini yerine getirmiyorlar, çünkü edep emrin fevkindedir. Hz. Peygamber cemaatin ortasına gidiyor, bir daha selam veriyor, iki eliyle bir daha oturur diyor, yine oturmuyorlar. Üçüncüde kibleye gidiyor, yönünü cemaate veriyor kendisi oturuyor, tekrar oturur diyor, onlar da oturuyorlar." Rüşdü ağabey dedi ki: "O anda dışarıda olsaydın seni tokatlardım, şimdi ver elini öpeyim."

ÜSTAD ZÜBEYİR AĞABEYİ GÖNDERMİŞ ARKAMDAN

Üstad'tan ayrıldıktan sonra Isparta tren istasyonuna geldim, bilet aldım. Seferiyim, Hanefi'yim, bizim köyde çok Hanefi vardır. Hanefilerde seferide namazı kısaltmak mecburidir, iki rekât farzı kıldım. Tahiyat'ta iken birinin bir tarafımdan, birinin de diğer tarafımdan geçtiğini hissettim. Mutlaka polis beni takip ediyordur diye düşündüm. Selam verdim, kalktım, baktım Zübeyir ağabey. Dedim: "Ağabey hayrola?" "Üstad seni aradı, Hulusi ağabeye mektup yazdırdı bize, o gence bu mektubu verin, götürsün" dedi. Fakat ben seni bulamayınca mektubu postaya verdim. Sonra da, "Üstad dedi ki, o gencin hali bana tebeyyün etti ki, dünya halinden fakirdir, kabul etmek şartıyla iki başlı (geliş gidiş) bilet parasını verin." Ağladım, kucakladım Zübeyir ağabeyi. Dedim: "Ağabey, ben borç harç etmedim, gelişte bilet kestim, şimdi de biletimi kesmişim, param da var hala." Isparta'dan ayrıldım. Elazığ'da iner inmez doğru Hulusi ağabeyin evine gittim. Baktım Hulusi ağabey, Üstad'ın benimle göndermek istediği ama Zübeyir ağabeyin beni bulamayınca postaya verdiği mektubu okuyor. Mektup benden önce gelmiş, hayret ettim...